

Mihai Eminescu – 175 de ani de la Răsăritul Luceafărului

Mihai Eminescu vede lumina zilei la 15 ianuarie 1850. Familia Eminovici are 11 copii, între care Mihai a fost al șaptelea. Face școala primară la Cernăuți. Este sufler, traducător și copist de librete în trupa de teatru a lui Stefano Tardini. Recuperat de autoritatea paternă, revine la viața școlară sub ocrotirea lui Aron Pumnul, cărturarul pașoptist transilvănean refugiat la Cernăuți după condamnarea la moarte pronunțată de autoritățile ungare, întemeind o mică bibliotecă românească ce va fi întreținută și de frații Eminovici. În 1866 debutează cu poezia *De-aș avea* în revista *Familia* de la Budapesta al cărui director, Iosif Vulcan, îi va schimba numele de familie, Eminovici, cu Eminescu. În 1868 se consumă și iubirea poetului pentru Eufrosina Popescu, o actriță frumoasă. În 1868 este din nou sufler și copist la Teatrul Național din București, în 1869 student la Universitatea din Viena unde o cunoaște pe Veronica Micle. În 1870 începe să colaboreze la *Convorbiri literare*, revista cenaclului *Junimea* din Iași, publicând *Călin*, *File din poveste*, *Venere și Madonă*, *Epigonii*, basmul *Făt-Frumos din lacrimă*, *Mortua est*.

Predă, pentru scurt timp, filozofia și limba germană la un institut din Iași, este numit inspector școlar dar, când guvernul conservator a căzut, noul ministru l-a destituit din funcție și poetul a rămas doar cu prietenia lui Ion Creangă.

În august 1876 a fost greu încercat de durerea pierderii mamei. În 1877 se stabilește la București și lucrează ca redactor la *Timpul*. Este coleg cu Slavici și mai târziu cu I.L.Caragiale. Munca extenuantă de la *Timpul* nu-l împiedică să aibă și o viață pasională, în afara relației durabile cu Veronica Micle. Este cunoscută idila cu Cleopatra Poenaru, fiica pictorului Constantin Lecca, femeia nu era frumoasă, dar înzestrată spiritual. Scrie articole politice, eseuri și, în 1883, poemul *Luceafărul*. În același an apare singurul său volum antum, *Poesii*.

Creația eminesciană reprezintă până în zilele noastre expresia desăvârșită a limbii române. Asimilează în creația sa elemente de folclor autohton, motive mitologice, concepții filosofice. Opera sa este traversată de câteva teme romantice, care sunt nuanțate de la o creație la alta. Tocmai de aceea se poate vorbi de unitate tematică a poeziei lui Eminescu.

Eminescu nu este numai unul dintre cei mai reprezentativi poeți români, ci și unul din marii poeți universali. Constituită pe sinteza izvoarelor folclorice ale lirismului cu câteva din marile direcții ale poeziei și gândirii europene, opera lui Eminescu, poet al visului cosmic, își are locul firesc în lirica romantică europeană.

În ianuarie 1884 încetează din viața Gheorghe Eminovici, Eminescu părăsește Viena în februarie și călătorește în Italia. Întors în țară, revine pentru o scurtă perioadă la București, apoi la Iași.

În august – septembrie 1885 poetul se află lângă Odessa, la tratament, în 1887 este la Hall, în Austria, tot pentru tratament, mai înainte (noiembrie 1886) fusese internat în ospiciul de la Mănăstirea Neamț. Continuă să-i apară, în această perioadă dificilă, poezii în *Convorbiri literare*, scrise, bineînțeles, mai înainte. Stă o vreme la Botoșani, cu sora sa Henrieta, în aprilie 1888 pleacă la București cu Veronica Micle.

În februarie 1889 este internat în spitalul Mărcuța, apoi la Caritas.

Joi, 15 iunie 1889, poetul moare. Peste câteva săptămâni, la 3 august 1889, moare și Veronica Micle. Legenda iubirii lor se pregătește să intre în eternitate.

Maiorescu va dona peste câțiva ani, în 1902, Academiei Române manuscrisele lăsate de Eminescu, care însumează circa 14.000 de pagini.

Prof.dr. Petrea Mădălina Gabriela
Liceul "Dimitrie Cantemir" Babadag